

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਸਹੀ ਸੀ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, 1 ਮਈ, 1958 ਦੇ 1957 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 835 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ, ਮਿਤੀ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਬੀ. ਆਰ. ਟੀ.

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।

ਅੱਗੇ ਜੀ. ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ. ਜੇ., ਅਤੇ ਜੀ. ਐਲ. ਚੌਪੜਾ, ਜੇ.

ਲਾਲ ਚੰਦ-ਅਪੀਲੈਂਟ

ਬਨਾਮ

ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰ।

ਐਲ:ਏਪੀ: ਨੰ: 107-ਡੀ 1954 ਦਾ।

ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ (LXX) ਆਫ 1951-S. 2 (6) (ਸੀ)-ਪੈਕਯੂਨਰੀ ਦੇਣਦਾਰੀ- ਕੀ ਐਕਟ 1960
ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ- ਕੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ਿਆਂ 'ਤੇ
ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਨਵਰੀ, 22

ਆਯੋਜਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਵਿੱਤੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(6) ਦੀ (ਸੀ) (ਕਰਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ-ਜਾਇਜ਼) ਐਕਟ, 1951, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਨਵੇਂ ਐਡਵਾਂਕਾ ਦੁਆਰਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਐਕਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਲੈਣਦਾਰ ਆਇਆ ਸੀ ਇਸ ਨੂੰ "ਕਰਜ਼ੇ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਐਕਟ. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿੱਤੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਆਉਣ

ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਲਾਗੂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ।

ਐਫ. ਏ. ਓ. ਨੰਬਰ 60-D/54 ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਫਲਸ਼ੋ ਦੇ 17 ਜਨਵਰੀ, 1956 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਲੈਟਰ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਟਰ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਅਪੀਲ।

ਐ.ਆਰ. ਵਿੱਗ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਡੀ.ਕੇ.ਕਪੂਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾ

ਨਿਰਣਾ

ਚੋਪੜਾ, ਜੇ. ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.- ਇਹ 1951 ਦੇ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ ਐਡਜਸਟਮੈਂਟ) ਐਕਟ, ਐਲਐਕਸਐਕਸਐਕਸ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਹੈ।

2. ਲਾਲ ਚੰਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ, ਨੇ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਨੂੰ 51,687-8-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਰਨਤਾਰਨ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾ ਨੰਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਰੁਪਏ 50,000 ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰ 7 1/2 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਸੀ। ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਵਜੋਂ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਨੇ ਮੰਡੀ ਵੇਹੜੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਟਾਈਟਲ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਕੇ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਜਿਸ ਦਿਨ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 18 ਮਈ, 1946 ਨੂੰ, ਤਰਨਤਾਰਨ ਬੈਂਕ ਨੇ ਰੱਲਾ ਰਾਮ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਨੋਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਮਰਥਨ ਦੁਆਰਾ ਕਰਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬੈਂਕ ਦੇ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ-ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ 20 ਸਤੰਬਰ 1947 ਨੂੰ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਨੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਨਾਲ ਕਰਜ਼ੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਚਮਨ ਲਾਲ ਅਗਰਵਾਲ ਦੀ ਇਕੱਲੀ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ। 28 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਚਮਨ ਲਾਲ ਨੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪਾਰਟੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤਾ। 53,400, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਰਕਮ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਆਜ ਦਾ ਚਾਰਜ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪੁਰਸਕਾਰ 10 ਜਨਵਰੀ 1948 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੋਇਆ ਸੀ।

3. 18 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ, ਹਰੀ ਰਾਮ ਨੇ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਉਕਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਹਵਾਲਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸਾਲਸੀ ਜਾਂ ਅਵਾਰਡ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਈ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

4. ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਸਮਝੌਤਾ ਇੱਕ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਵਾਰਡ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਦਾ ਕਦੇ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਧੋਖਾਧੜੀ ਸੀ। ਕਪੂਰ ਜੇ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੇ ਖਿੰਦੂ 'ਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਕਾਰਨ, ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਲੜੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕੜੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ:-

"ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕਰਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲਾਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਮ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰੋਨੋਟਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਅਤੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ।"

ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਦੇ ਕਥਿਤ ਹਸਤਾਖਰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਾਲਸੀ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

5. 1951 ਦੇ ਐਕਟ LXX ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਲਾਲ ਚੰਦ ਨੇ ਉਸੇ ਪ੍ਰੋਨੋਟ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਅਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਕਿ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ 10 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਮੂਲ ਰਕਮ ਰੁ. 50,000 ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 1,687-8-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵਿਆਜ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰਮਾ ਨੰਦ, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ, ਅਤੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਤਰਨਤਾਰਨ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਦੋ ਨੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ। ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ ਸਭ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਫਲਸੌ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

(i) ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ਾ ਇੱਕ 'ਕਰਜ਼ਾ' ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ;

(ii) ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹਰੀ ਰਾਮ ਖੁਦ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਾ 37(5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ 31/2 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਐਕਟ, ਦਾ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਿਨਕਾਰ; ਅਤੇ

(iii) ਕਿ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕਪੂਰ ਜੇ. ਦੀ ਖੋਜ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਲਾਲ ਚੰਦ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਸਟਰ ਏ.ਆਰ. ਵਿਗ ਦੁਆਰਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਿੰਦੂ ਨੰਬਰ (ii) ਅਤੇ (iii) ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਅਤੇ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ. ਉਸ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਹੈ:

"ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਜਿਹੇ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਲੈਣਦਾਰ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਦੇ ਪੂਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ"

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਲਾਲ ਚੰਦ ਅਤੇ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਦੋਵੇਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ। ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ 'ਉਤਰਿਆ ਹੋਇਆ ਕਰਜ਼ਦਾਰ' ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕੋਈ 'ਕਰਜ਼ਾ' ਬਕਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ [ਸੈਕਸ਼ਨ 2(9) ਵਿੱਚ]। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼ 'ਕਰਜ਼ੇ' ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(6) ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(6) ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀ ਹੈ। - ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ, ਗਜ਼ੱਦਰਗੜਕਰ ਜੇ. ਰਾਮਚੰਦ ਟਿੱਲੂਮਲ ਬਨਾਮ ਖੁਬਚੰਦ ਦਾਸਵਾਨੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ:

"ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਐਕਟ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਧਾਰਾ 2(6)(ਏ) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 2(6)(ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 2(6) (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ 'ਕਰਜ਼' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਮੁੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (6)(ਸੀ) ਵਿੱਚ 'ਕਰਜ਼ਾ' ਨਾ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਏ) ਜਾਂ (ਬੀ) ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, 'ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਤਰਕਪੂਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ, ' ਸੈਕਸ਼ਨ 2, ਉਪ-ਧਾਰਾ (9), (8) ਅਤੇ (6) ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਲੈਣਦਾਰ ਅਤੇ 'ਕਰਜ਼ਾ' ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।"

ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ, ਖੋਸਲਾ ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) *ਜਾਮੀਆ ਮਿਲੀਆ ਇਸਲਾਮੀਆ, ਦਿੱਲੀ*, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥੀ ਰਾਜ (2) ਨੇ ਲਿਆ ਸੀ।

6. ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਦੇਣਦਾਰੀ, ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਪੇਸ਼ਗੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਜ਼ਾ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ, ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ

(1.) ਏ. ਆਰ. 1955 ਬੋਮ. 138.

(2.) 1954 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 325.

ਦੇਣਦਾਰੀ ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਨੇਤਾ ਰਾਮ ਦੀਪ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਗੋਪਾਲ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ, ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਦਿਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ:

"ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 2(6) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਵਿੱਤੀ ਦੇਣਦਾਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਨਵੇਂ ਪੇਸ਼ਗੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ 'ਕਰਜ਼ੇ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 10 ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ 13 ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੁਣ ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਹਰੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੰਨਾ 77 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (6) ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਇਰਾਦੇ, ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਜ਼ਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਸਤੂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਕਾਇਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕਰਜ਼ੇ, ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਕਾਇਆ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ।

ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(1) ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1956 ਪੈਪਰ 100.

(2) ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1958 ਅੰਧ. ਪ੍ਰ. 76.

7. 1951 ਦਾ ਐਕਟ LXX 10 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ (ਭਾਵ, 9 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ) ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੁਦ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਕਰਜ਼ਾ 10 ਦਸੰਬਰ, 1951, ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਲਾਲ ਚੰਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੇ

ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਰਜ਼ਾ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ 'ਕਰਜ਼' ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਨੂੰ 'ਵਿਤਰਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ' ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ।

8. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੋਜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਹੋਰ ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਲੋੜਾ, ਸਗੋਂ ਬੇਲੋੜਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਿੰਦੂ, ਜੇਕਰ ਉਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

9. ਮੈਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ, ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ-, ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਡੀ. ਫਲਸੌ ਅਤੇ ਜੀ.ਐਲ. ਚੌਪੜਾ, ਜੇ.ਜੇ. ਅੱਗੇ

ਚੰਦੋ ਦੇਵੀ-ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕਮੇਟੀ, ਦਿੱਲੀ,-ਜਵਾਬਦਾਰ।

ਐਲ.ਪੀ.ਏ. ਨੰ. 1954 ਦੀ 107-ਡੀ

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ-ਕਲਾਜ਼ X-ਆਰਡਰ XXII, ਨਿਯਮ 9, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਕੀ ਫੈਸਲਾ-ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ-ਕੀ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ

ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ
ਤਰਜਮਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।